

PRAG 10

Intră Dacă Te Recunoști

Timp de mulți ani am crezut că poveștile
serveau la a explica.

A explica un eveniment.

A explica o viață.

A explica o alegere.

A explica o greșeală.

Era o convingere firească.

De fiecare dată când citim o carte, ascultăm o
povestire sau privim o biografie, ne așteptăm
să găsim un răspuns.

O morală.

O concluzie.

O semnificație ordonată.

Apoi am descoperit ceva diferit.

Poveștile cele mai importante nu explică.

Recunosc.

Nu îți spun ce să gândești.

Te fac să ridici privirea și să spui:

"Și eu."

Este un lucru mic.

Și totuși schimbă totul.

Pentru că, în momentul în care ne
recunoaștem în ceva, încetăm să fim
spectatori.

Devenim participanți.

Această carte, aceste praguri, această lungă
traversare nu au fost scrise ca să stârnească
admirație.

Admirația este fragilă.

Durează puțin.

Trăiește pe distanță.

Eu voiam altceva.

Voiam apropiere.

Apropierea se naște doar când o ființă umană
recunoaște un fragment din sine în povestea
altuia.

Nu contează țara.

Nu contează limba.

Nu contează religia.

Nu contează meseria.

Ceea ce contează este recunoașterea.

În decursul vieții mele am trecut multe
frontiere.

Geografice.

Profesionale.

Personale.

Și de fiecare dată ajungeam la aceeași concluzie.

Ființele umane sunt mult mai asemănătoare decât cred.

Se schimbă cuvintele.

Se schimbă obiceiurile.

Se schimbă tradițiile.

Dar rămân identice întrebările.

Frica.

Iubirea.

Absența.

Speranța.

Responsabilitatea.

Pierderea.

Căutarea semnificației.

De aceea o poveste scrisă într-un loc poate fi înțeleasă în cealaltă parte a lumii.

Nu pentru că povestește o cultură.

Pentru că povestește o condiție umană.

Când am început să pun laolaltă fragmentele experienței mele, nu îmi imaginam o saga.

Nu îmi imaginam un sistem narativ.

Nu îmi imaginam nici măcar o destinație.

Încercam pur și simplu să înțeleg ce rămăsese.

După muncă.

După călătorii.

După încercări.

După oamenii întâlniți.

După ani.

Răspunsul a venit încet.

Rămăsese mult mai puțin decât credeam.

Și mult mai mult decât îmi imaginam.

Rămăseseră principiile.

Relațiile.

Lecțiile.

Prezențele.

Responsabilitățile acceptate.

Fidelitățile păstrate.

Și mai ales rămăsese ceva ce nu reușeam să definesc.

Un fel de fir.

O legătură invizibilă între experiențe aparent îndepărtate.

Același fir care poate a însoțit și viața ta.

Pentru că fiecare existență are o urzeală secretă.

La început nu o vedem.

Suntem prea prinși cu trăitul.

Cu alergatul.

Cu reacționatul.

Cu construitul.

Apoi, la un moment dat, timpul ne acordă o distanță suficientă.

Și în sfârșit începem să observăm desenul.

Nu perfect.

Nu liniar.

Dar real.

Poate acesta este motivul pentru care povestim.

Nu pentru a-i învăța pe ceilalți.

Pentru a recunoaște.

A recunoaște ceea ce a fost.

Ceea ce continuă să existe.

Ceea ce merită să fie transmis.

Adesea mă întrebă care este mesajul.

Adevărul este că nu există unul singur.

Fiecare cititor va intra pe o ușă diferită.

Cineva se va recunoaște în tată.

Cineva în fiu.

Cineva în pierdere.

Cineva în renaștere.

Cineva în călătorie.

Cineva în boală.

Cineva în reziliență.

Cineva în iubire.

Povestea este aceeași.

Intrarea se schimbă.

Și e bine așa.

Pentru că nicio narațiune nu aparține complet
celui care o scrie.

În momentul în care este citită, devine și a
celui care o străbate.

Am învățat să respect această transformare.

Să nu o controlez.

Să nu o dirijez.

Să o las să se întâmple.

În fond, fiecare cititor rescrie cartea pe care o
are în față.

Folosind propria experiență.

Folosind propriile răni.

Folosind propria memorie.

De aceea nu există o lectură definitivă.

Există mii de lecturi posibile.

Toate legitime.

Toate autentice.

Toate umane.

Ajuns până aici, după toate aceste praguri, nu simt nevoia să conving pe nimeni.

Nu trebuie să dovedesc nimic.

Nu trebuie să caut aprobare.

Nu trebuie să construiesc un monument.

Îmi ajunge o posibilitate mai simplă.

Ca cineva, citind aceste pagini, să găsească un punct de contact.

O recunoaștere.

Un ecou.

O frază.

Un pasaj.

O tăcere.

Ceva care să-l facă să gândească:

"Nu sunt singurul."

Poate aceasta este adevărata menire a oricărei narațiuni demne de a fi povestită.

Să reducă distanța dintre ființele umane.

Fie și doar pentru câteva minute.

Fie și doar pentru câteva pagini.

Fie și doar pentru un prag.

Pentru că la capătul drumului, când titlurile își pierd importanța, când statisticile devin praf și când timpul începe să-și facă lucrarea, rămâne o singură întrebare.

Nu pe cine ai admirat.

Nu pe cine ai urmat.

Nu pe cine ai imitat.

Ci pe cine ai recunoscut.

Și de aceea există acest prag.

Nu ca o concluzie.

Nu ca o invitație.

Nu ca o instrucțiune.

Ci ca o posibilitate.

Dacă de-a lungul acestor pagini ai întâlnit ceva al tău, atunci ușa este deja deschisă.

Nu trebuie să ceri permisiunea.

Nu trebuie să dovedești nimic.

Trebuie doar să o străbați.

Intră dacă te recunoști.

